

Espai d'espiritualitat

LA CREU DE JESUCRIST DE LA SAGRADA FAMÍLIA BENÉIDA PEL PAPA LLEÓ XIV

Cal que al *Connecta't* donem testimoni de la litúrgia celebrada a la Sagrada Família, presidida pel Papa Lleó XIV, en la qual beneïa la torre de Jesucrist, la més alta del món. Fou un goig tant pels qui hi érem com pels qui la seguien per la televisió. La grandiositat harmònica i no comparable en cap altra església del món contrasta amb la humilitat i el cor devot de l'arquitecte que la va dissenyar: el nostre Antoni Gaudí. Això fa més bella la basílica de la Sagrada Família ja que l'allibera de tota supèrbia humana i fa que manifesti la glòria i la santedat de Déu. La santedat divina que corona el punt més alt de la torre, el terminal, es manifesta amb la invocació del Glòria: *Tu solus sanctus, tu solus Dominus, tu solus altissimus Iesus Christus*. Santedat que també els infants de l'escolania de Montserrat van cantar amb l'admiració de tot el món. Alegrem-nos i donem-ne gràcies a Déu per haver estat testimonis d'aquest esdeveniment històric.

L'homilia del Papa fou bellíssima: la Sagrada Família és un temple inacabat (com la mateixa Església) i és un temple (com la Jerusalem del cel) amb portes obertes que conflueixen vers l'altar del Senyor, on se celebra el sacrament més alt: l'Eucaristia. Les tres façanes de la basílica són proclamació en pedra dels misteris del Crist: el seu naixement, la seva Passió i la seva Glòria. La Sagrada Família esdevé, així, proclamació de la fe en Crist i "far de tot el Mediterrani", llum que resplendeix pels raigs del sol durant el dia i la resplendor durant la nit, talment la lluminària que acompanyava de nit i de dia el poble de Déu en la travessa del desert.

Fou una litúrgia veritablement eclesial on la Paraula fou celebrada i el Sant Sacrifici ofert. Tot era elevació, tot era cap a Déu, com la mateixa arquitectura única i no comparable a cap altre d'Antoni Gaudí. Les excel·lències de Gaudí han estat suficientment cantades, però hi ha una excel·lència més gran: no hem de celebrar només el que va fer Gaudí, sinó el que la gràcia de Déu feu en ell. La seva humilitat contrasta amb la grandiositat de la seva obra. Una obra que és seva, però que per gràcia, ja no li pertany a ell, pertany a Déu i a l'Església. Ell morí pobre i adorador del Senyor. Això fa olor de santedat cristiana i no, sense raó, ja el podem anomenar Venerable. Desitgem que la Sagrada Família esdevingui no solament un monument per visitar sinó un temple cristià on la família cristiana adori Déu i s'alimenti dels Sants Misteris.

Rafael Serra Abellà, pvre.

Símbols i signes

LA BENEDICCIÓ DE COTXES PER SANT CRISTÒFOL

Cada any, al voltant de la diada de sant Cristòfol, el 10 de juliol, moltes parròquies mantenen el costum de beneir vehicles de tota mena. Es tracta d'una celebració senzilla, però plena de significat.

La tradició que ha convertit aquest sant en el patró dels conductors diu que Cristòfol va portar el Nen Jesús a coll per ajudar-lo a creuar un riu. Més enllà d'aquest fet, el gest de beneir els cotxes i altres vehicles esdevé una pregària perquè Déu acompanyi els conductors i tots els qui es desplacen, els concedeixi prudència, respecte i responsabilitat envers els altres.

Rebent la benedicció dels vehicles, doncs, es beneeix l'ús que en fem i el compromís de convertir-lo en un instrument de servei i de cura. Aquest signe litúrgic ens convida a posar sota la mirada de Déu els nostres desplaçaments quotidians, a donar gràcies pels viatges que podem fer i a pregar per totes les víctimes dels accidents de trànsit, les seves famílies i els professionals que treballen per la seguretat viària.

Com sant Cristòfol, nosaltres també podem portar Crist als altres amb el nostre testimoni, fent present l'amor de Déu en els camins del món.

Carles Bardou Ciurana



Descobrim la Litúrgia de les Hores

ELS LLOCS LITÚRGICS DE LA LITÚRGIA DE LES HORES

En l'anterior article d'aquesta secció, volíem prendre consciència del caràcter comunitari de la Litúrgia de les Hores. I dèiem que no és una devoció particular d'aquells batejats que estan obligats a celebrar-la i dels qui, tot i no tenir l'obligació de fer-ho, resen l'Ofici diví, sinó que és una veritable acció litúrgica. Mireu què diu l'Ordenament general de la Litúrgia de les Hores: "Crist ens va ensenyar que "hem de pregar sempre, sense perdre mai l'esperança" (Lc 18,1) i l'Església, obeint fidelment aquest advertiment, no deixa mai de pregar [...]. Compleix aquest precepte no solament amb la celebració de l'Eucaristia, sinó també d'altres maneres, sobretot amb la Litúrgia de les Hores que, com altres accions litúrgiques, té la propietat, per una antiga tradició, de consagrar el curs del temps, tant de nit com de dia" (cf. CONCILI VATICÀ II, *Sacrosanctum Concilium* 83-84; OGLH 10).

La Litúrgia de les Hores, doncs, no és una acció privada d'uns pocs, sinó que pertany a tot el cos de Crist, que és l'Església. Encara que algú la celebri tot sol i en la intimitat de casa seva, en aquell moment i espai s'hi manifesta (potser d'una manera pobre) l'Església que celebra el misteri de Crist. I quan es convoca els fidels perquè formin assemblea, unifiquin els seus cors i les seves veus en la pregària, la manifestació de l'Església pren una forma més rica, sobretot quan una Església particular la celebra amb el seu bisbe.

També vèiem que, com tota celebració litúrgica, la Litúrgia de les Hores demana una presència ministerial significativa; el poble cristià s'hi mostra amb tota la seva riquesa de ministeris, serveis i carismes. I cadascú hi fa tot i només allò que li pertoca des del seu lloc.

Per exemple, el qui presideix (el bisbe o un prevere, o, en la seva absència, un diaca) ho fa des de la seu, revestit amb els ornaments que li són propis. Des d'allí ho ha de fer tot, fins i tot l'homilia. Quan dirigeix la celebració un ministre no ordenat, però, ha d'ocupar el seu lloc a la nau: no puja al presbiteri, de la mateixa manera que no saluda ni beneeix el poble (cf. OGLH 258). El lector ha de proclamar les lectures bíbliques des de l'ambó. Els textos que no són bíblics, així com les pregàries, s'han de llegir des d'un lloc adient per a comunicar-se amb la resta d'assemblea, però no des de l'ambó. El cantor o el cor que entona les antífones, els salms i altres cants (cf. OGLH 260) també tenen el seu lloc en l'assemblea.

Quan presideix un ministre ordenat, els acòlits que pugui haver-hi i els altres ministres (així com els altres ministres ordenats, si n'hi ha, que participen en la pregària) han de seure al presbiteri, de manera que puguin fer el seu servei amb comoditat. Però han d'ocupar un lloc discret, no al costat del ministre que presideix, com si fos una "presidència compartida": el qui presideix és un de sol, com un de sol és el nostre bon Pastor i Senyor, Jesucrist.

Jordi Guàrdia Romeu



L'Eucaristia, pas a pas

LA PREGÀRIA EUCARÍSTICA - DIFUNTS I SANTS

L'Església no som només els qui caminem en aquest món, sinó que els nostres germans difunts també en formen part. Per tots ells també s'ofereix l'Eucaristia perquè amb tots ells estem units en aquesta celebració litúrgica. En la pregària eucarística preguem pels nostres germans en la fe que ens han precedit, pels qui coneguérem i trobem a faltar, per tots els difunts de l'Església de tots els temps i de tots els llocs, i per tots els difunts de la humanitat, *la fe dels quals només Déu ha conegut i que moriren en la seva amistat*, potser sense ser-ne conscients. Per tots ells demanem el perdó dels seus pecats, i amb tots ells esperem retrobar-nos a la casa del Pare. Certament intercedim per ells, però, sobretot, volem expressar el misteri de comunió amb tots ells.

I a tots aquells que ja participen de la benaurança eterna, la Mare de Déu i tots els sants, i amb els quals estem en comunió en l'Eucaristia, els demanem que preguin per nosaltres amb l'esperança que, amb tot ells, tinguem part *en la vida eterna*. Ells són els nostres germans grans. *La seva vida és un exemple i un model de vida evangèlica, i la seva intercessió una ajuda*.

La comunitat cristiana s'entén, doncs, en la pregària eucarística, amb totes les seves dimensions: l'Església peregrina, poble de Déu amb els seus pastors; difunts, pels quals preguem; i celestial, que intercedeix per nosaltres.

Xavier Roig Rovira, pvre.